

Дайси сега ты ржчицы да гы сладко поцалуѣж,
Катъ са опростимы, съ вѣже силно да гы свѣржж.

Време доди тебе сына да заколѣж, и изгорѣж жертвѣж,
Ты си чѣдо агне и овенъ, за Бога каага жертвѣж.
Дай крака та и ржцѣ тѣ, съ вѣже силно да гы свѣржж,
И съсъ тебе окаянный азъ отецъ ѹмилано да по плача.

ІСЛАКЪ

МИЛНО ОТГОВАРИЖ, НЯ ВѢЩА СИ АВРААМА.

О Отче ! ты отъ тѣзи Арость ако не съ отъ взрнншъ,
послѣ щешъ да са расканшъ,
Защото съ тѣзи работж, на свѣтѣ щешъ злѣз примѣрж
ты да оставншъ.

Ты такводи чѣдо като си отхраниаъ, воее тѣбъ не
ти ли са посвѣждж?

Какъ охѣдинъ тѣка стѣн, като агне да заколишъ, хичъ
не ти ли са посвѣждж?

Туй ли ми ты казваши, бахчи, саран, има на горж тѣж?
Тѣзи ли є, въ миналѣхъ празникъ, що ми каза, вѣсѣлѣж тѣж.

Отче ! ты не видишъ ли мон тѣ създи катъ текжтъ
като струѣ,

Отче ! тѣло то ми какъ трепери като сламкѣж, и
не можи да стѣн.

Ахъ отче ! що станаха твой тѣ обычи цѣлуѣвкѣ?

Ты не поминишъ какъ отъ дѹша ты ма сладко стѣнкаши.

Сига отъ